

מסכת אהלות

פרק ג

א. כל המטמאין באהל שנהלקו והכניסו לתוך הבית, רבי דוסא בן הרפינס מטהר, וחכמים מטמאים. כיצד. הנוגע בכשני חציי זיתים מן הנבלה או נושאן. ובמת, הנוגע בכחצי זית ומאהיל על כחצי זית, או נוגע בכחצי זית וכחצי זית מאהיל עליו, מאהיל על כשני חציי זיתים, מאהיל על כחצי זית וכחצי זית מאהיל עליו, רבי דוסא בן הרפינס מטהר, וחכמים מטמאין. אבל הנוגע בכחצי זית ונדבר אחר מאהיל עליו ועל כחצי זית, או מאהיל על כחצי זית ונדבר אחר מאהיל עליו ועל כחצי זית, טהור. אמר רבי מאיר, אף בזה רבי דוסא בן הרפינס מטהר, וחכמים מטמאין. הכל טמא, חוץ מן המגע עם המשא, והמשא עם האהל. זה הכלל, כל שהוא משם אהד, טמא. משני שמות, טהור:

ב. מלא תרוד רקב שנתפזר בתוך הבית, הבית טמא. ורבי שמעון מטהר. רביעית דם שנקלעה בתוך הבית, הבית טהור. נבלעה

בכסות, אם מתכבסת ויוצא ממנה רביעית דם, טמאה. ואם לאו, טהורה, שכל הבלוע שאינו יכול לצאת, טהור:

ג. נשפך בצור, אם היה מקומו קטפרס והאהיל על מקצתו, טהור. היה אשפרן, או שקרש, טמא. נשפך על האסקפה והיא קטפרס, בין מבפנים בין מבחוץ, והבית מאהיל עליו, טהור. היה אשפרן או שקרש, טמא. כל שבימת, טמא, חוץ מן השנים והשער והצפרן. ובשעת חבורו, הכל טמא:

ד. כיצד. הית מבחוץ ושערו בפנים, הבית טמא. עץ שיש עליו כזית בשר, הכניס מקצתו מבפנים והבית מאהיל עליו, טמא. שני עצמות ועליהן כשני חצאי זיתים בשר, הכניס מקצתם מבפנים והבית מאהיל עליהם, טמא. היו תחובים בידי אדם, טהור, שאין חבורי אדם חבור:

ה. איזהו דם תבוסה. הית שציצא ממנו שמינית בחטיו ושמינית במותו, דברי רבי עקיבא. רבי ישמעאל אומר, רביעית בחטיו ורביעית במותו, נטל מזה ומזה רביעית. רבי אלעזר ברבי יהודה אומר, זה וזה כמים. איזהו דם תבוסה. צלוב שדמו שותת ונמצא תחתיו רביעית דם, טמא. אבל הית שדמו מנטף ונמצא תחתיו רביעית דם, טהור. רבי יהודה אומר, לא כי, אלא השותת, טהור. והמנטף, טמא:

ו. כַּזִּית מִן הַמֶּת, פֶּתַח בְּטַפַּח, וְהַמֶּת, פֶּתַח בְּאַרְבָּעָה טַפָּחִים,
לְהַצִּיל הַטֹּמֵאָה עַל הַפֶּתַחִים. אָבֵל לְהוֹצִיא הַטֹּמֵאָה, בְּפוֹתַח טַפַּח.
גְּדוֹל מִכַּזִּית, כַּמֶּת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, הַשְּׂדֵרָה וְהַגְּלִילָת, כַּמֶּת:

ז. טַפַּח עַל טַפַּח עַל רוּם טַפַּח, מְרַבֵּעַ, מֵבִיא אֶת הַטֹּמֵאָה, וְחוֹצֵץ
בְּכַנֵּי הַטֹּמֵאָה. כִּיצַד. בֵּיב נִשְׁהוּא קָמוּר תַּחַת הַבַּיִת, יֵשׁ בּוֹ פוֹתַח טַפַּח
וְיֵשׁ בִּיצִיאָתוֹ פוֹתַח טַפַּח, טֹמֵאָה בְּתוֹכוֹ, הַבַּיִת טָהוֹר. טֹמֵאָה בְּבַיִת,
מֵה נִשְׁבְּתוֹכוֹ טָהוֹר, נִשְׂדָּרֵךְ הַטֹּמֵאָה לְצֵאת וְאֵין דִּרְכָּה לְהִכָּנֵס. יֵשׁ בּוֹ
פוֹתַח טַפַּח וְאֵין בִּיצִיאָתוֹ פוֹתַח טַפַּח, הַטֹּמֵאָה בְּתוֹכוֹ, הַבַּיִת טָמֵא.
טֹמֵאָה בְּבַיִת, מֵה נִשְׁבְּתוֹכוֹ טָהוֹר, נִשְׂדָּרֵךְ הַטֹּמֵאָה לְצֵאת וְאֵין דִּרְכָּה
לְהִכָּנֵס. אֵין בּוֹ פוֹתַח טַפַּח וְאֵין בִּיצִיאָתוֹ פוֹתַח טַפַּח, טֹמֵאָה בְּתוֹכוֹ,
הַבַּיִת טָמֵא. טֹמֵאָה בְּבַיִת, מֵה נִשְׁבְּתוֹכוֹ טָמֵא. אֶחָד חוֹר נִשְׁתַּרְרוּהוּ
מֵיָם אוֹ נִשְׂרָצִים, אוֹ נִשְׂאָכְלָתוֹ מִלַּחַת, וְכֵן מְרַבֵּךְ נֶשֶׁל אֲבָנִים, וְכֵן
סֹאֵר נֶשֶׁל קוֹרוֹת. רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר, כָּל אֶהֱל נִשְׂאִינוּ עֲשׂוּי בִּידֵי
אָדָם, אֵינוֹ אֶהֱל. וּמוֹדָה בְּשִׁקִּיפִים וּבְסִלְעִים: